

UZASADNIENIE

Powód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. wniosła o zasądzenie od M. K. kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 maja 2006 roku do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów procesu. W uzasadnieniu podniesiono, że wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 listopada 2007 roku M. K. został uznany winnym tego, że działając na szkodę (...) im. (...) w G. w zamiarze, aby A. P. dokonał czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że przekazał mu niewypełnione dwa druki zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...), w której A. P. i poręczyciel K. F. nie byli zatrudnieni, czym ułatwił A. P. uzyskanie na podstawie takich zaświadczeń kredytu gotówkowego w SKOS im. F. S. w G. w wysokości 20.000 zł oraz telefonicznie potwierdził jego zatrudnienie. Wskazano, iż na podstawie sfałszowanej dokumentacji powód udzielił osobie trzeciej pożyczki w łącznej kwocie 20.000 zł. Wysokość szkody wynika z niespłaconego kapitału pożyczki, po uwzględnieniu zasądzonych wyrokiem karnym wobec oskarżonego M. K. obowiązku naprawienia szkody w części - w wysokości 5.000 zł. Pozwany został wezwany do zapłaty należności jednakże do dnia wniesienia pozwu nie dokonał spłaty.

W sprzeciwie od wydanego w sprawie nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu.

W piśmie z dnia 5 marca 2012 roku powód ograniczył żądanie pozwu o kwotę 615,06 zł i wniósł o zasądzenie od M. K. kwoty 14.384,94 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 maja 2006 do dnia zapłaty oraz zasądzenie kosztów procesu. Wskazał, iż kwota faktycznie wypłacona pożyczkobiorcy wyniosła 19.384,94 zł, po potrąceniu kosztów udzielenia pożyczki.

Wyrokiem z dnia 6 listopada 2013 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Widzewa w Łodzi orzekł zgodnie ze zmodyfikowanym żądaniem pozwu.

W uzasadnieniu swego rozstrzygnięcia Sąd I instancji dokonał następujących ustaleń faktycznych. W dniu 28 kwietnia 2006 roku nieustalona osoba, posługująca się nazwiskiem A. P., złożyła do Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo-Kredytowej im. F. S. w G. wniosek o przyznanie pożyczki w wysokości 20.000 zł. Do wniosku załączyła zaświadczenia o zarobkach oraz umowę o pracę. Dokumenty te zawierały nieprawdziwe dane. W dniu 4 maja 2006 roku pomiędzy spółdzielnią a wskazaną powyżej osobą podającą się za A. P., zawarto umowę nr (...), na mocy której udzielono pożyczki w wysokości 20.000 zł na okres od dnia 4 maja 2006 roku do 1 maja 2009 roku. W punkcie 11 umowy ustalono, iż zabezpieczeniem pożyczki jest poręczenie. Spłata pożyczki została poręczona przez K. F.. Podpis na umowie pożyczki nie należał do A. P.. Przy zawieraniu umowy pożyczkobiorca zlecił przekazanie kwoty pożyczki na rachunek numer (...) w (...) im. (...), z którego następnie wydano dyspozycję wypłaty gotówkowej. W dniu 4 maja 2006 roku pożyczkobiorca złożył dyspozycję potrącenia z kwoty przyznanej mu przez powoda pożyczki, kwoty 85 zł z tytułu wpłaty wpisowego oraz kwoty 599,40 zł z tytułu członkostwa w (...). Tego samego dnia pożyczkobiorca złożył dyspozycję wypłaty w oddziale (...) w Ł. kwoty 19.384,94 zł gotówką. Wpłaty dokonano.

W chwili składania wniosku pożyczkowego, klient musi legitymować się dowodem osobistym oraz zaświadczeniem lub oświadczeniem o miejscu i warunkach zatrudnienia. Na wniosku pożyczkowym składa własnoręczny podpis w obecności pracownika. Pracownik weryfikuje dokumenty tożsamości oraz miejsce i źródło dochodów klienta. Podstawowa weryfikacja odbywa się telefonicznie. Po sprawdzeniu informacji kredytowej przygotowany jest wniosek i wówczas podejmowana jest decyzja kredytowa. Na etapie zawierania umowy podpis pożyczkobiorcy jest porównywany z podpisem figurującym na dokumencie tożsamości. Osoba jest weryfikowana ze zdjęciem w dokumencie. Do chwili wypłaty kwoty pożyczki każdy klient, także ustnie, może zmienić swoją decyzję co do sposobu uruchomienia pożyczki. Pracownicy (...) im. (...) w G. zobowiązani byli przez pracodawcę do odbierania od klientów placówek czytelnego podpisu na dokumentach, zgodnie z wzorem złożonym na karcie identyfikacyjnej lub dokumencie tożsamości.

Postanowieniem z dnia 29 czerwca 2007 roku Prokuratura Rejonowa Ł. umorzyła śledztwo w sprawie doprowadzenia do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w wysokości 20.000 zł przez (...) im. (...) w dniu 27 kwietnia 2006 roku, prowadzone przeciwko A. P.. Uznano, iż podejrzany nie popełnił zarzucanego mu czynu, a w sprawie nie wykryto sprawcy.

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 listopada 2007 roku, wydanym w sprawie IV K 637/07, M. K. został uznany winnym tego, że działając w zamiarze, aby A. P. dokonał czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że przekazał mu niewypełnione dwa druki zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w Ł., w której to firmie (...) i jego poręczyciel K. F. nie byli zatrudnieni, czym ułatwił A. P. uzyskanie na podstawie takich zaświadczeń kredytu gotówkowego w (...) im. (...) w G. w wysokości 20.000 zł oraz telefonicznie potwierdził jego zatrudnienie, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za to wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności. W punkcie 3 wyroku Sąd zobowiązał oskarżonego do częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego w kwocie 5.000 zł w terminie 1 roku i 6 miesięcy. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi z dnia 14 listopada 2007 roku, wydanym w sprawie IV K 11/11, K. F. został uznany winnym tego, że w dniu 2 maja 2006 roku w Ł. udzielił pomocy nieustalonemu mężczyźnie, wobec którego zakończyło się prawomocnie postępowanie karne, w ten sposób, że przedstawił w (...) Oddział w Ł., jako poręczyciel pożyczki, podrobione zaświadczenie o zatrudnieniu i zarobkach w firmie (...) w Ł., przez co ułatwił uzyskanie przez tego mężczyznę pożyczki w wysokości 20.000 zł ze (...) Oddział w Ł., tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 18 § 3 kk w zw. z art. 286 § 1 kk w zw. z art. 297 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. W punkcie 3 wyroku Sąd, na podstawie art. 46 § 1 kk, zobowiązał K. F. do częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem poprzez zapłatę na rzecz (...) Oddział w Ł. kwoty 8.000 zł.

W piśmie z dnia 4 lipca 2011 roku Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo- Kredytowa im. F. S. wezwała M. K. do zapłaty kwoty 15.000 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 4 maja 2006 roku do dnia zapłaty, tytułem naprawienia reszty szkody, w terminie 7 dni od otrzymania wezwania.

Ocena materiału dowodowego w niniejszej sprawie w zasadniczej części wiązała się z prawnym zagadnieniem związania Sądu cywilnego treścią orzeczenia wydanego w sprawie karnej. Zakres tego związania i jego skutki były przedmiotem sporu. Podkreślić wymaga, iż zgodnie z art. 11 k.p.c., Sąd w zakresie ustaleń faktycznych w zasadniczej części związany był prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi – Śródmieścia z dnia 14 listopada 2007 roku, wydanym w sprawie o sygn. akt IV K 637/07, w szczególności co do faktu popełnienia przestępstwa przez M. K..

Dokonując powyższych ustaleń Sąd orzekający uznał, że powództwo podlegało uwzględnieniu w całości. Powód dochodził od M. K. kwoty 14.384,94 złotych, jaką wypłacono sprawcy czynu zabronionego w związku z zawartą przez niego umową pożyczki. Podstawą prawną odpowiedzialności pozwanego za szkodę, która była wynikiem przekazania sprawcy przestępstwa dwóch druków zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) w Ł., jest art. 422 k.c. Na jego podstawie za szkodę odpowiedzialny jest nie tylko ten, kto ją bezpośrednio wyrządził, lecz także ten, kto inną osobę do wyrządzenia szkody nakłonił albo był jej pomocny, jak również ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody. W niniejszej sprawie pomocnictwo pozwanego zostało stwierdzone prawomocnym wyrokiem karnym. Z faktu, że osoba podejrzana o popełnienie przestępstwa wyłudzenia została uniewinniona, a rzeczywistego sprawcy nie udało się ustalić, pełnomocnik pozwanego wywodzi skutek w postaci braku jego odpowiedzialności za szkodę spowodowaną tym wyłudzeniem. Wskazuje, że moc wyroku karnego w związku z tym przestaje obowiązywać Sąd cywilny. Jednocześnie kwestionuje wysokość szkody i asekuracyjnie wskazuje, że zobowiązanie zawarte w wyroku karnym wyczerpuje obowiązek jej naprawienia. Podjęte zostały także próby polemiki z zakresem związania ustaleniami Sądu karnego. Jak wynika z treści art. 422 k.p.c., odpowiedzialność odszkodowawczą ponoszą trzy podmioty: ten, kto nakłonił bezpośredniego sprawcę szkody do jej wyrządzenia (podżegacz), ten, kto był pomocny sprawcy szkody (pomocnik) bądź ten, kto świadomie skorzystał z wyrządzonej drugiemu szkody. Wszystkie wymienione podmioty mają współdziałanie w czynie podstawowym (w wyrządzeniu szkody), chociaż ich udział ma charakter pośredni. Pomimo to, pomocnik odpowiada solidarnie ze sprawcą (art. 441 § 1 k.c.). Odpowiada także wówczas, gdy sprawca szkody zwolniony zostanie z odpowiedzialności (np. z powodu braku winy).

Wynika to z faktu, że każda z tych osób popełnia własny czyn i ponosi za niego odpowiedzialność; kwalifikacja prawna każdego z czynów jest inna i niezależna od pozostałych. W tym kontekście należy podkreślić, iż w żadnym z orzeczeń karnych nie doszło do ustalenia, że do popełnienia przestępstwa nie doszło, także w przypadku umorzenia postępowania wobec A. P.. Z treści tych orzeczeń można wywieść wniosek, że nie jest znany sprawca główny czynu, ale to pozostało bez wpływu na ocenę winy obu pomocników. Nie może zmienić tego fakt, że przestępstwa dokonał nie A. P., a osoba, która się za niego podała. To w żaden sposób nie wpływa na ocenę winy, kwalifikację prawną czynu M. K., który pozostaje osobą prawomocnie skazaną za swój czyn, polegający na pomocnictwie. Trudno uznać, że uniewinnienie A. P. skutkuje brakiem odpowiedzialności pozwanego M. K. za wyrządzoną szkodę skazanego za udział w tym przestępstwie. Przepis art. 422 k.c. nie określa przesłanek odpowiedzialności, a w konsekwencji – jej charakteru. Z tego względu zastosowanie znajdują ogólne reguły zawarte w art. 415 k.c. Pomocnik odpowiada zatem za szkodę na zasadzie winy. Odpowiada za całość wyrządzonej szkody, pozostającej w normalnym związku przyczynowym z popełnionych przez nich czynem niedozwolonym. Wypełnienie przesłanek odpowiedzialności pozwanego nie budzi wątpliwości. Pozwany M. K. został skazany prawomocnym wyrokiem karnym za przestępstwo polegające na udzieleniu pomocnictwa w uzyskanie kredytu gotówkowego na szkodę (...) im. (...) w G. w wysokości 20.000 zł. Ustalenia tego wyroku, z uwagi na treść art. 11 k.p.c. wiążą Sąd w niniejszym postępowaniu co do faktu popełnienia przestępstwa.

Bogate orzecznictwo wypracowane na tle art. 11 k.p.c. jednolicie wskazuje, iż związanie obejmuje: ustalone w sentencji wyroku znamiona przestępstwa, okoliczności jego popełnienia, dotyczące czasu, miejsca, poczytalności sprawcy itp. W wyroku z dnia 05.12.2008 roku, sygn. akt III CSK 191/08, OSP z 2010 r., Nr 1, poz. 2, Sąd Najwyższy wskazał także, iż Sąd w postępowaniu cywilnym związany jest ustaleniem co do osoby pokrzywdzonej, zawartym w sentencji prawomocnego wyroku skazującego za popełnienie przestępstwa oszustwa, art. 286 § 1 kk. Inne ustalenia prawomocnego, skazującego wyroku karnego, wykraczające poza elementy stanu faktycznego przestępstwa, nie mają mocy wiążącej dla Sądu cywilnego nawet, jeśli są zawarte w sentencji wyroku.

W przedmiotowej sprawie związane Sąd rozpoznającego sprawę dotyczy niewątpliwie znamion przestępstwa przypisanego prawomocnym wyrokiem M. K. w sprawie IV K 637/07. Do znamion przedmiotowych przestępstwa oszustwa należy doprowadzenie innej osoby do niekorzystnego rozporządzenia mieniem własnym lub cudzym za pomocą wprowadzenia jej w błąd, wyzyskania błędu lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania. Nie ulega również wątpliwości, że wyrok skazujący przesądza także o związku przyczynowo skutkowym pomiędzy działaniem pozwanego a powstałą szkodą, skoro znamię przestępstwa, które znalazło się w kwalifikacji prawnej czynu pozwanego to „doprowadzenie do niekorzystnego rozporządzenia mieniem”. W postępowaniu cywilnym Sąd natomiast samodzielnie ustala rozmiar szkody wyrządzonej tym przestępstwem. Sam fakt jej zaistnienia, w ocenie Sądu, jest bezsprzeczny. Jak wskazano w ocenie materiału dowodowego fakt wypłaty i jej wysokość potwierdzają dokumenty, a samo ustalenie potwierdzają pozostałe okoliczności sprawy. Skazany może jednak w postępowaniu cywilnym powoływać się na wszystkie inne okoliczności mogące mieć wpływ na jego odpowiedzialność cywilną, w tym na przyczynienie się pokrzywdzonego do szkody. Sąd cywilny jest wówczas uprawniony do samodzielnych ustaleń w zakresie podniesionego zarzutu przyczynienia. W świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie ulega wątpliwości, iż zachowania poszkodowanego, którego pracownicy oceniali wniosek kredytowy, nie można rozpatrywać na gruncie przyczynienia do powstania szkody. Sąd nie miał wątpliwości, że do wyrządzenia szkody doszło wyłącznie na skutek zachowania sprawcy przestępstwa, pozwanego M. K. oraz K. F.. W ocenie Sądu to zachowanie tych osób stanowiło jedyną, rzeczywistą przyczynę powstania szkody po stronie powoda.

W kontekście zarzutów dotyczących wysokości szkody należy również odnieść się do istnienia innych tytułów wykonawczych, których przedmiotem jest obowiązek jej naprawienia. W odniesieniu do pozwanego i K. F. w wyrokach karnych orzeczono obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwotach odpowiednio: 5.000 i 8.000 zł. W odniesieniu do M. K. zasądzona kwota miała na celu częściowe naprawienie szkody. Wynika to wprost z treści tego orzeczenia. Brak jest jakichkolwiek podstaw, które uniemożliwiłyby poszkodowanemu dochodzenie naprawienia reszty szkody w postępowaniu cywilnym. W niniejszej sprawie okoliczności są o tyle oczywiste, że obowiązek częściowego naprawienia szkody – w kwocie 5.000 zł, stanowił jednocześnie zastosowany wobec sprawcy środek

karny. W ramach przewidzianych w Kodeksie karnym środków, Sąd może zastosować między innymi obowiązek naprawienia szkody w całości lub w części (wyroki Sądu Najwyższego z dnia 29.05.12, sygn. akt III KK 110/12, z dnia 27.02.08 r., sygn. akt IV KK 15/08). To w żaden sposób nie wpływa ani na wysokość szkody, ani na zakres odpowiedzialności sprawcy. Kwota orzeczona w wyroku karnym winna natomiast zostać odliczona od wartości szkody, której kompensata dochodzona jest w postępowaniu cywilnym. Z tych samych względów Sąd był obowiązany uwzględnić fakt istnienia tytułu wykonawczego przeciwko K. F.. Orzeczony bowiem wobec tego dłużnika obowiązek częściowego naprawienia szkody w kwocie 8.000 zł, dotyczył tej samej szkody. Zatem zaspokojenie wierzyciela przez tego dłużnika zasądzoną kwotą również będzie skutkowało zaspokojeniem z tytułu przedmiotowego zdarzenia. Z tych względów fakt ten winien zostać uwzględniony w treści rozstrzygnięcia.

O kosztach procesu Sąd orzekł na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik postępowania.

Powyższe rozstrzygnięcie apelacją zaskarżył pozwany w zakresie punktu 1 wyroku, żądając zmiany orzeczenia w zaskarżonej części i oddalenia powództwa oraz zasądzenia na rzecz pozwanego kosztów postępowania za obie instancje. Zaskarżonemu wyrokowi zarzucono:

- naruszenie art. 233 § 1 k.p.c. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego i przyjęcie, że w sprawie doszło do wykazania wysokości szkody;
- naruszenie art. 11 k.p.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na niedopuszczalnym dokonaniu przez Sąd I instancji własnych ustaleń co do faktu popełnienia przestępstwa przez pozwanego;
- naruszenie art. 422 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu pozwanego pomocnikiem nieznannej osoby, która zaciągnęła kredyt;
- naruszenie art. 415 k.c. w związku z art. 361 § 1 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie polegające na uznaniu, że między pomocnictwem pozwanego a udzieleniem pożyczki przez powoda istnieje adekwatny związek przyczynowy;
- naruszenie art. 362 k.c. poprzez jego niezastosowanie i brak uznania, że powód przyczynił się do powstania szkody;
- naruszenie art. 227 k.p.c. w związku z art. 217 § 2 k.p.c. i art. 354 k.p.c. przez bezzasadne pominięcie wniosku o przesłuchanie w charakterze świadka A. P. w sytuacji, gdy wniosek ten zmierzał do wykazania okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia;
- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na bezzasadnym uznaniu, że powód wykazał wysokość szkody;
- naruszenie art. 6 k.c. poprzez przerzucenie ciężaru dowodu na pozwanego, podczas gdy to powód winien wykazać, że poniósł szkodę.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 25 czerwca 2014 r. pełnomocnik powoda wniósł o oddalenie apelacji i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego według złożonego spisu kosztów.

Rozpoznając apelację Sąd Okręgowy zważył co następuje.

Apelacja jest bezzasadna i jako taka podlega oddaleniu.

Na wstępie wskazać należy, że Sąd Okręgowy w pełni podziela ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd I instancji i dokonaną na ich podstawie ocenę prawną i przyjmuje je za własne.

Wbrew zapatrywaniom skarżącego, Sąd I Instancji w niniejszej sprawie dokonał bowiem prawidłowej, gdyż odpowiadającej wymogom określonym w art. 233 § 1 k.p.c. oceny dowodów, w oparciu o którą wyprowadził również trafne wnioski jurydyczne. Swoje stanowisko zaś nadto wyczerpująco i przekonująco uzasadnił. Wobec faktu, że nie jest rzeczą Sądu Odwoławczego, powielanie wyводу, trafnie przytoczonego już przez Sąd I Instancji, którego

argumentację, Sąd Okręgowy w pełni aprobuje i przyjmuje za własną, w ramach niniejszego uzasadnienia poprzestać należy jedynie na odniesieniu się do zarzutów podniesionych w apelacji.

Zarzuty te konstruowane są w odwołaniu do polemicznego stanowiska apelującego w przedmiocie oceny dowodów zgromadzonych w toku postępowania oraz wniosków co do kształtu okoliczności faktycznych stanowiących podstawę weryfikacji zasadności złożonego powództwa w kontekście relewantnych przepisów prawa materialnego. Wbrew oczekiwaniom apelującego, nie jest to jednak wystarczające dla podważenia prawidłowości kwestionowanego orzeczenia

Nie można bowiem tracić z pola widzenia, że zarzut wadliwej oceny dowodów dla swojej skuteczności winien określać jakich to konkretnie uchybień dopuścił się sąd orzekający, naruszając tym samym zasady logicznego rozumowania bądź wskazania doświadczenia życiowego w toku wyprowadzania wniosków w oparciu o przeprowadzone dowody. Osoba skarżąca może zatem tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że sąd naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności oraz mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy. Mając wskazany wymóg na względzie, skarżący usiłuje wprawdzie formułować swoje zastrzeżenia w sposób mu odpowiadający, niemniej jednak jedynie pozornie. Uwzględnić bowiem należy, że apelujący zarzuca sprzeczność poczynionych ustaleń i wyprowadzonych przez Sąd I Instancji wniosków ze zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym. Niemniej jednak sprzeczności tej nie wykazuje. W przeciwieństwie do Sądu Rejonowego, swoje stanowisko uzasadnia bowiem opierając się wyłącznie na wybiórczo powołanych dowodach, bez odniesienia się do całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zważyć zaś należy, że dla podważenia dokonanej przez Sąd I Instancji oceny dowodów oraz poczynionych w oparciu o nią ustaleń nie jest nawet wystarczające wskazanie, że zgromadzone dowody pozwalają na wyciągnięcie odmiennych wniosków co do okoliczności faktycznych danej sprawy. Z pewnością zaś zarzut naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnych, zadowalających dla skarżącego ustaleń stanu faktycznego, dokonanych na podstawie własnej, korzystnej dla niego oceny materiału dowodowego w oderwaniu od całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Do tego natomiast, w ocenie Sądu Okręgowego, sprowadza się wywód apelacji. Nie sposób przy tym nie zauważyć, że apelacja w przeważającej mierze opiera się na ponownym, niemniej wybiórczym akcentowaniu okoliczności, które zostały już przez Sąd I Instancji dostrzeżone i rozważone, przy czym bez odniesienia się do całokształtu wniosków i wyводу przedstawionego w tym względzie przez Sąd Rejonowy.

W ocenie Sądu Odwoławczego, skarżący pomimo poczynienia obszernych wywodów, nie zdołał przedstawić jakichkolwiek merytorycznych argumentów, które podważałyby prawidłowość zaskarżonego rozstrzygnięcia.

Zważyć wszak należy, że w kwestii zasadności apelacji kluczowe znaczenie ma to czy zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy pozwala na uznanie, że powód podołał swoim obowiązkom dowodowym i wykazał wysokość poniesionej szkody. Pozostałe bowiem elementy odpowiedzialności pozwanego to jest wina i związek przyczynowy między działaniem pozwanego a szkodą, wbrew wywodom apelacji, wprost wynikają z wydanego w sprawie IV K 637/07 wyroku. W ocenie Sądu Okręgowego przedstawiony przez powoda i prawidłowo oceniony przez Sąd I instancji materiał dowodowy daje pełne podstawy do uznania, że powód wypłacił dochodzoną pozwem kwotę osobie, która na podstawie dostarczonego przez pozwanego druku zaświadczenia o zatrudnieniu w firmie (...) i sfalszowanych dokumentów tożsamości wyłudziła od powoda pożyczkę. Także za prawidłową uznać należy dokonaną przez Sąd orzekający ocenę, że do wyrządzenia szkody doszło wyłącznie na skutek zachowania sprawcy przestępstwa, pozwanego M. K. oraz K. F.. Także w ocenie Sądu Okręgowego to zachowanie tych osób stanowiło jedyną, rzeczywistą przyczynę powstania szkody po stronie powoda. W tej sytuacji zarzut przyczynienia się powoda do powstania szkody uznać należy za całkowicie chybiony.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy nie znalazł usprawiedliwionych podstaw do uwzględnienia apelacji i działając na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w sentencji.

Mając na względzie wynik niniejszego postępowania, o kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy rozstrzygnął w oparciu o zasadę wyrażoną w art. 98 § 1 i 3 k.p.c.. Na koszty poniesione przez powoda w postępowaniu

apelacyjnym złożyło się wynagrodzenie jego pełnomocnika w osobie radcy prawnego, ustalone w oparciu o, § 6 pkt 4 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oraz wykazane koszty stawienia pełnomocnika powoda na rozprawie apelacyjnej.